

Εξόρμηση των Ιεροπαίδων της Μητροπόλεως Καλαμαριάς

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς

Περί τους 70 Ιερόπαιδες της Ιεράς Μητροπόλεως Νέας Κρήνης και Καλαμαριάς εξέδραμαν στην ακριτική και ιστορική Ιερά Μητρόπολη Σιδηροκάστρου, στο πλαίσιο της ετήσιας Σύναξής τους.

Τους Ιερόπαιδες συνόδευσε καθ' όλη τη διάρκεια της εκδρομής, ο Σεβασμιώτατος Ποιμενάρχης τους κ. Ιουστίνος, 4 Ιερείς της Μητροπόλεως, ο υπεύθυνος της Συνάξεως, Διάκονος Θεόκλητος Κοσμίδης και ο συνυπεύθυνος κ. Ευστάθιος Γκάρος, φοιτητής Θεολογίας.

Πρώτη στάση της προσκυνηματικής εκδρομής ήταν το ιστορικό Σιδηρόκαστρο.

Στον Ιερό Ναό Ευαγγελιστρίας Σιδηροκάστρου, οι ιερόπαιδες, συμμετείχαν στη Θεία Λειτουργία, στην οποία ιερούργησε, επί τούτου, ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ. Μακάριος και συλλειτουργήσαν Πρεσβύτεροι και Διάκονοι της τοπικής Ιεράς Μητροπόλεως.

Προ του τέλους της Θείας Λειτουργίας, ο οικείος ποιμένας κ. Μακάριος, καλοσώρισε με λόγους θερμούς τον Μητροπολίτη κ. Ιουστίνο και τη συνοδεία του.

Απευθυνόμενος προς τους Ιερόπαιδες παρουσίασε με τρόπο απλό και επαγωγικό την ιστορία του τόπου και της Μητροπόλεώς του και τους κατήχησε με πατρική αγάπη και σοφία στο Μυστήριο της Εκκλησίας.

Μετά το τέλος της Θείας Λειτουργίας, ο Σεβασμιώτατος κ. Μακάριος και οι εκλεκτοί συνεργάτες του, παρέθεσαν πλούσιο πρωινό στην παρακείμενη καλαίσθητη αίθουσα του Ναού και πρόσφεραν, σε όλους, ως πατρική ευλογία, εικόνες της Θεοτόκου και των Αγίων.

Στη συνέχεια, η Σύναξη επισκέφτηκε τα περίφημα οχυρά του Ρούπελ.

Τον Σεβασμιώτατο και τους Ιερόπαιδες υποδέχθηκαν στο χώρο των οχυρών ο Διοικητής της 10ης Μ/Π Ταξιαρχίας, Ταξίαρχος κ. Φίλιππος Γιαλαμάς, και ο Διοικητής του 567 Μ/Π ΤΠ, Αντισυνταγματάρχης κ. Ηλίας Δανάκης.

Οι Ιερόπαιδες πληροφορήθηκαν για το σπουδαίο επίτευγμα της κατασκευής των οχυρών, για την ιστορία της επίθεσης των Γερμανών στα οχυρά, το έτος 1941, για την έκβαση της μάχης και στη συνέχεια ξεναγήθηκαν στους χώρους του οχυρού.

Η όλη ξενάγηση προκάλεσε ρίγη συγκίνησης και εθνικό ενθουσιασμό.

Το μεσημέρι, ο Σεβασμιώτατος κ. Ιουστίνος, παρέθεσε τράπεζα προς τιμήν των Ιεροπαίδων, σε εστιατόριο, παρά τη λίμνη Κερκίνη.

Μετά το γεύμα, στον ίδιο χώρο, είχαν την ευκαιρία να συμμετάσχουν σε ομαδικά παιχνίδια.

Το τελευταίο τμήμα της εκδρομής εξελίχθηκε στο Ιερό Ησυχαστήριο Τιμίου Προδρόμου Ακριτοχωρίου.

Εκεί, οι Ιερόπαιδες, αφού πρώτα προσκύνησαν στο θαυμαστό Καθολικό της Μονής και απόλαυσαν την αβραμιαία φιλοξενία των αδελφών, συμμετείχαν σε εσπερίδα, στην οποία ομίλησαν ο Σεβασμιώτατος κ. Ιουστίνος και ο φοιτητής Θεολογίας κ. Ευστάθιος Γκάρος.

Πλήρεις ευλογιών και εμπειριών επέστρεψαν αργά το βράδυ στα ίδια.

Η ομιλία του κ. Γκάρου:

Σεβασμιώτατε, Σεβαστοί Πατέρες, Σεβαστές Μοναχές, και αγαπητοί Ιερόπαιδες,

Ο καθένας από εμάς έχει λάβει την ευλογία από τους Ιερείς μας και τον Επίσκοπό μας να διακονεί στο Ιερό Βήμα ή στο Ιερό Αναλόγιο. Έχουμε δηλαδή λάβει την ιδιαίτερη τιμή να στεκόμαστε στον ιερότερο χώρο και να συμμετέχουμε, ο καθένας με τον δικό του τρόπο, στη ζωή και τη λατρεία της Εκκλησίας.

Όμως, παιδιά, έχουμε ποτέ πραγματικά σκεφτεί, έχουμε αναλογιστεί τι σημαίνει αυτή η διακονία που μας έχει εμπιστευθεί η Εκκλησία; Ξέρουμε τι πραγματικά συμβαίνει μέσα στο Ιερό κατά την τέλεση της Θείας Λειτουργίας;

Εμείς βλέπουμε έναν ιερέα, βλέπουμε το θυμιατό, τις λαμπάδες, τα εξαπτέρυγα, τον Σταυρό και ανθρώπους να διακονούν. Είναι όμως μόνο αυτά που συμβαίνουν;

Οφείλουμε αδελφοί, να μην ξεχνάμε ότι έχουμε προικιστεί με το χάρισμα της διακονίας. Και σκόπιμα το ονομάζω χάρισμα, γιατί το ότι κάποιος φίλος μας, ή κάποιος από την εκκλησιά, μας είπε έλα στο ιερό να διακονήσεις, δεν είναι τυχαίο γεγονός, αλλά είναι ένα ιδιαίτερο προνόμιο πνευματικό, μια ιδιαίτερη ευλογία και είναι μέσα στην θεία πρόνοια. Πολλές φορές ο Θεός χρησιμοποιεί ανθρώπους και

φέρει έτσι τις καταστάσεις ώστε να μπορέσουμε να Τον πλησιάσουμε και να ζήσουμε ενωμένοι μαζί Του.

Η Χάρis του Θεού μας έκανε μια ιδιαίτερη τιμή, αξιώνοντάς μας να ερχόμαστε και να βοηθάμε σε όλες τις ακολουθίες και τα μυστήρια της Εκκλησίας, και ιδιαίτερα στο μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας, της Θείας Λειτουργίας, που συμβαίνουν πράγματα παράδοξα τα οποία εμείς δεν βλέπουμε ωστόσο είναι γεγονότα. Σύμφωνα με τον κορυφαίο ερμηνευτή της Θείας Λειτουργίας, Άγιο Νικόλαο Καβάσιλα, ο ουρανός ανοίγει και ενώνονται τα επίγεια με τα ουράνια, άνθρωποι και άγγελοι σχηματίζουν έναν ενιαίο χορό δοξολογώντας τον Κύριο. Οι ουράνιες Δυνάμεις ψάλλουν με απέραντη ταπεινοφροσύνη και ευλάβεια. Ψάλλουν καθώς καλύπτουν τα πρόσωπά τους με τα αγγελικά τους φτερά, γεμάτες συντριβή μπροστά στο μεγαλείο του Θεού που θυσιάζεται για τους ανθρώπους.

Την ίδια ώρα, δηλαδή, που με τα ανθρώπινα μάτια μας βλέπουμε τον Ιερέα να στέκεται και να λειτουργεί μπροστά στην Αγία Τράπεζα, χιλιάδες Αρχαγγέλων και δεκάδες χιλιάδες Αγγέλων, όπως αναφέρει χαρακτηριστικά η ευχή της Αναφοράς στην Θεία Λειτουργία, παρίστανται και συλλειτουργούν μυστικά, διακονώντας αοράτως και περιβάλλοντας την Αγία Τράπεζα με δέος.

Πέρα από αυτό και από τους βίους των αγίων μας ξέρουμε ότι ο ναός και το ιερό είναι γεμάτος με αγγέλους. Διηγούνται οι βιογράφοι του Οσίου Ευθυμίου του Μεγάλου ότι, ανάμεσα στα άλλα χαρίσματα που του είχε δώσει ο Θεός, ήταν και το εξής: Όταν ιεουργούσε —γιατί είχε το αξίωμα της ιεροσύνης— οι μαθητές του, όσοι τουλάχιστον ήταν άξιοι, έβλεπαν έναν Άγιο Άγγελο να τον διακονεί μέσα στο Άγιο Βήμα.

Χαρακτηριστικό είναι επίσης και το απολυτίκιο του Αγίου Σπυρίδωνος, το οποίο αναφέρει ότι «Άγγέλους ἔσχες συλλειτουργοῦντας, ἱερώτατε», δηλαδή ότι ο Άγιος, όταν τελούσε τη Θεία Λειτουργία, είχε ως αοράτους συλλειτουργούς του Αγγέλους του Θεού, οι οποίοι μαζί του δοξολογούσαν και υπηρετούσαν το Μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Ανάλογος οφείλει να είναι και ο τρόπος με τον οποίο συμπεριφερόμαστε και εμείς οι ίδιοι στο Ιερό, από το πώς στεκόμαστε, μέχρι και τον τρόπο με τον οποίο κάνουμε τις εισόδους και δίνουμε στους Ιερείς το θυμιατό. Κάθε κίνησή μας καλό θα ήταν να είναι προσεκτική, ήρεμη και όχι βιαστική, χωρίς τρέξιμο και φασαρία. Όπως κάθε διαφορετικό τάγμα αγγέλων έχει και το δικό του ξεχωριστό διακόνημα, έτσι και ο καθένας μας μπορεί να αναλάβει ένα συγκεκριμένο πόστο, μια ξεχωριστή ευθύνη, έτσι ώστε να μοιραστούν οι δουλειές, να συμμετέχουν, να προσφέρουν και να διακονήσουν όλοι, καθώς και να μην υπάρχει κίνδυνος για αργοπορία που θα ταραξεί την τέλεση της ακολουθίας. Πόσες φορές εξαιτίας ασυνεννοησίας ξεχάσαμε να ετοιμάσουμε το θυμιατό ή να ετοιμαστούμε για την

είσοδο...;

Αυτό μας οδηγεί και σε μια δεύτερη σκέψη. Πόσο συχνά μετατρέπουμε τον χώρο του Ιερού, ας μου επιτραπεί η έκφραση, σε καφενείο μιλώντας ασταμάτητα, πολυλογώντας και κουτσομπολεύοντας...; Ίσως πολλές φορές δημιουργούμε στο μυαλό μας μια ιδανική εικόνα του Ιερού, όπου επικρατεί απόλυτη ησυχία, κανείς δεν μιλάει και όλοι στέκονται ακίνητοι και αμίλητοι, κάτι που στην πράξη είναι αδύνατο. Θα μπορούσαμε ωστόσο να περιοριστούμε στα απαραίτητα και να προσπαθήσουμε να συγκεντρωθούμε περισσότερο στην διακονία και στην συμμετοχή στη Θεία Λατρεία μέσω της προσευχής. Καλό θα ήταν τα μάτια μας να είναι πάντα επικεντρωμένα στον Ιερέα, έτσι ώστε να είμαστε κάθε στιγμή προετοιμασμένοι και σε ετοιμότητα για οτιδήποτε χρειαστεί. Για να το πετύχουμε όμως αυτό, χρειάζεται πρώτα να αποφύγουμε έναν άλλο, σύγχρονο θα έλεγα πειρασμό: τα κινητά τηλέφωνα. Ας θυμηθεί ο καθένας από εμάς τον πρώτο καιρό που άρχισε να διακονεί στο Ιερό, με πόση ευσέβεια και ευλάβεια κάναμε κάθε μας κίνηση. Πολλές φορές ξεχνάμε ότι στον χώρο του Ιερού ερχόμαστε λόγω της αγάπης μας για τον Χριστό, θέλοντας να τον ευχαριστήσουμε και να τον δοξολογήσουμε, και η διακονία μας γίνεται μηχανική και όχι ενσυνείδητη και ουσιαστική. Περνώντας, ο καιρός σιγά-σιγά η ευλάβεια που κάποτε είχαμε άρχισε να φεύγει, και την προσευχή στο χώρο του Ιερού αντικαταστήσαμε με το σκρολάρισμα στο TikTok, το Instagram, τα Youtube Shorts, το FIFA Mobile και το Brawl Stars. Ας αναλογιστούμε ότι κατά την διάρκεια των ακολουθιών και ιδίως της Θείας Λειτουργίας ο Χριστός είναι ο ίδιος πραγματικά παρών, προσφέρεται και θυσιάζεται για όλους μας πάνω στην Αγία Τράπεζα. Άραγε αν το βλέπαμε αυτό θα συνεχίζαμε να παίζουμε videogames στο κινητό ή θα προσπαθούσαμε να συμμετέχουμε ενεργά στην Θεία Λατρεία όσο περισσότερο μπορούμε...; Ας προσπαθήσουμε λοιπόν να βάλουμε όριο και κανόνα στον εαυτό μας, να έχουμε κλειστά τα κινητά μας και να μην δίνουμε σε αυτά σημασία την ώρα των ιερών ακολουθιών. Αν όλοι μαζί, οι Ιερόπαιδες κάθε ενορίας το πάρουμε απόφαση, τότε με τη Χάρη του Θεού, γρήγορα θα μπορέσουμε να κόψουμε την κακή αυτή συνήθεια και είμαι σίγουρος ότι στην επόμενη μας συνάντηση θα λέμε μεταξύ μας ότι πετύχαμε αυτό τον στόχο.

Είμαστε όλοι μας ανεξαιρέτως κλητοί του Θεού, όπως αναφέρει ο Απόστολος Παύλος στο σημερινό αποστολικό ανάγνωσμα (Προς Κορινθίους Α' (1) 26), καλεσμένοι σε μια διαρκή πορεία προς το Φως και την Αλήθεια, που δεν άλλη από το ίδιο το πρόσωπο του Κυρίου μας Ιησού Χριστού. Τόσο πολύ μας τίμησε ο Θεός που μας έκανε και συνεργάτες του στο έργο της σωτηρίας των ανθρώπων (Θεού γαρ εσμέν συνεργοί). Γι' αυτό και εμείς οφείλουμε να ανταποκριθούμε επάξια στην κλήση και στη μεγάλη τιμή που μας κάνει ο Θεός, έχοντας πάντοτε συναίσθηση της ευθύνης που συνοδεύει αυτή τη διακονία. Κάποιες φορές, ίσως περνά από το μυαλό μας η σκέψη να απομακρυνθούμε από το Ιερό και να αφήσουμε πίσω μας τη

διακονία που κάποτε με τόση χαρά ξεκινήσαμε. Όμως τις περισσότερες φορές, πίσω από την φαινομενικά αγαθή σκέψη κρύβεται ο πονηρός, ο οποίος αξιοποιεί κάθε ευκαιρία για να μας απομονώσει και να μας απομακρύνει από την εκκλησία. Εκεί μπορεί να έχουμε και εμείς, τα μεγαλύτερα παιδιά μερίδιο ευθύνης, όταν με άσχημο τρόπο μαλώνουμε τα μικρότερα παιδιά και με την συμπεριφορά μας τα διώχνουμε και τα απωθούμε. Αντίθετα, όπως αναφέρει ο Γέροντας Αιμιλιανός ο Σιμωνοπετρίτης, αν χρειαστεί να κάνεις στον άλλο παρατήρηση, πρέπει να το κάνεις με γλυκύτητα μεγάλη, γιατί άμα πληγωθεί θα κλείσει η καρδιά του και θα γίνει και χειρότερα. Τα μεγαλύτερα παιδιά αποτελούν πρότυπο και παράδειγμα για τους μικρότερους στην ηλικία. Συχνά παρατηρούμε πως αντί να διασφαλίζουμε εμείς την τάξη μέσα στο Ιερό, γινόμαστε εμείς η αιτία φασαρίας και αταξίας. Συνεπώς όχι μόνο διαταράσσεται το κατανυκτικό κλίμα και η τέλεση της ακολουθίας αλλά και τα μικρότερα παιδιά μαθαίνουν και συνηθίζουν να συμπεριφέρονται με ανάλογο τρόπο. Καλό είναι να νοιαζόμαστε και να δίνουμε την ανάλογη προσοχή σε κάθε παιδί ξεχωριστά, ώστε κανένα να μη νιώθει παραμελημένο, ξεχασμένο ή μόνο. Ας σκεφτούμε πόσο άσχημο είναι να βρίσκεσαι σε έναν χώρο τον οποίο δεν ξέρεις καλά, χωρίς να γνωρίζεις κάποιον και κανέναν να μην σου δίνει σημασία... Άλλωστε, πολλές φορές δεν χρειάζονται πολλά· λίγες μόνο λέξεις αγάπης, ένα χαμόγελο, μια ζεστή κουβέντα ή ένα απλό ενδιαφέρον μπορούν να κάνουν ένα παιδί να γεμίσει χαρά και να νιώσει πως κάποιος πραγματικά νοιάζεται. Ιδιαίτερα εμείς, τα μεγαλύτερα παιδιά, που έχουμε πλέον αποκτήσει περισσότερη εμπειρία και γνωρίζουμε καλύτερα τη διακονία, έχουμε την ευθύνη να βοηθούμε και να καθοδηγούμε με το παράδειγμά μας τα μικρότερα. Να τους δείχνουμε και να εξηγούμε τι είναι το Ιερό Βήμα και, κυρίως, ποια είναι η ιερότητα της Αγίας Τραπέζης, ώστε να μάθουν να στέκονται μέσα σε αυτό με φόβο Θεού και ευλάβεια. Να τους δείχνουμε ανάλογα με την ηλικία και την ωριμότητά τους, πώς ετοιμάζεται και προσφέρεται το θυμιατό, τότε πρέπει να είναι έτοιμο, πώς γίνεται η Είσοδος, πώς κόβεται το Αντίδωρο και πώς προσφέρεται το Ζέον.

Να τους μαθαίνουμε ακόμη πώς πρέπει να εισερχόμαστε στο Ιερό Βήμα· κάνοντας δηλαδή πάντοτε τον σταυρό μας, ζητώντας την ευλογία του Ιερέως και ασπαζόμενοι το χέρι του. Να τους εξηγούμε ότι μέσα στο Ιερό δεν περιφερόμαστε άσκοπα ούτε τρέχουμε, αλλά κάθε μας κίνηση πρέπει να γίνεται με τάξη, ηρεμία και ευλάβεια. Ακόμη και όταν χρειάζεται να περάσουμε πίσω από την Αγία Τράπεζα, αυτό να γίνεται αργά και με σεβασμό, έχοντας πάντοτε συναίσθηση του ιερού χώρου στον οποίο βρισκόμαστε. Οφείλουμε να τους μάθουμε, ότι η θέση αυτή που μας έχει εμπιστευθεί η Αγία μας Εκκλησία, είναι θέση διακονίας και ταπείνωσης και όχι εγωισμού και υπεροψίας. Καλό θα ήταν να μην είμαστε υπερήφανοι και να θεωρούμε τον εαυτό μας ανώτερο από τους υπόλοιπους. Ό, τι και αν κάνουμε, να γίνεται πάντοτε με την ευλογία των Ιερέων και του Επισκόπου

και να ρωτάμε προτού κάνουμε κάτι, ενώ ταυτόχρονα καλό θα ήταν να παραμελήσουμε το δικό μας θέλημα και να πραγματοποιήσουμε ότι και αν μας ζητηθεί. Δεν είναι πραγματικά λυπηρό να διαφωνούμε και να μαλώνουμε μεταξύ μας για το ποιος θα κρατήσει τον Σταυρό ή το θυμιατό στην Είσοδο;

Είναι αυτονόητο, λοιπόν, ότι η μεγάλη αυτή ευλογία συνοδεύεται και από την ευθύνη που έχουμε να ανταποκρινόμαστε επάξια στη διακονία μας. Και επάξια σημαίνει με σεβασμό και φόβο Θεού, γιατί όσα τελεσιουργούνται μέσα στον ναό τελεσιουργούνται με την παρουσία του Θεού και τη χάρη του Παναγίου Πνεύματος. Σημαίνει ακόμη ότι εμείς που διακονούμε, είτε στο Ιερό Βήμα είτε στο Ιερό Αναλόγιο, πρέπει να φροντίζουμε, ώστε και η ζωή μας και η ψυχή μας να είναι καθαρές και αγνές. Χρειάζεται να αγωνιζόμαστε, ώστε να ζούμε σύμφωνα με το θέλημα και τις εντολές του Θεού, τον οποίο διακονούμε.

Γι' αυτό και οφείλουμε να επιμελούμαστε καθημερινά την πνευματική μας ζωή, να προστρέχουμε με ταπείνωση στο Μυστήριο της Ιεράς Εξομολογήσεως, να προετοιμαζόμαστε κατάλληλα και να μετέχουμε με την ευχή του Πνευματικού μας Πατέρα στη Θεία Κοινωνία. Με την προσευχή, την εξομολόγηση, τη μετάνοια και τη συμμετοχή μας στα Μυστήρια της Εκκλησίας, αγωνιζόμαστε να καθαρίζουμε την ψυχή μας και να γινόμαστε όλο και περισσότερο άξιοι της διακονίας που μας εμπιστεύθηκε ο Θεός.

Και έτσι, μπορούμε να γίνουμε πραγματικά κι εμείς «το φως του κόσμου» (Ματθαίος 5,14), ώστε με τη ζωή και το παράδειγμά μας να δίνουμε μαρτυρία Χριστού και να βοηθούμε και άλλους ανθρώπους να πλησιάσουν περισσότερο τον Θεό.

Κλείνοντας, εκ μέρους όλων των Ιεροπαίδων της Ιεράς μας Μητροπόλεως, θέλω να ευχαριστήσω τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας, πατέρα Ιουστίνο, για την πατρική του αγάπη, που απλόχερα μοιράζει σε όλους μας, αλλά και για τη μεγάλη ευλογία που μας προσφέρει σήμερα, δίνοντάς μας τη δυνατότητα να επισκεφθούμε τόπους με ιδιαίτερη πνευματική και ιστορική σημασία, να προσευχηθούμε όλοι μαζί και να περάσουμε όμορφες και αξέχαστες στιγμές ως μια μεγάλη εν Χριστώ οικογένεια.

Ιδιαίτερα, Σεβασμιώτατε, σας ευχαριστώ και για την ξεχωριστή τιμή και εμπιστοσύνη που μου δείξατε, αναθέτοντάς μου σήμερα να απευθύνω αυτά τα λόγια εκ μέρους όλων των Ιεροπαίδων.

Σας ευχαριστούμε ακόμη, Σεβασμιώτατε, όχι μόνο για την επιμέλεια και τη διοργάνωση της εκδρομής, αλλά και γιατί είστε σήμερα εδώ μαζί μας, παρά το ιδιαίτερα φορτωμένο και βαρύ σας πρόγραμμα. Η παρουσία σας ανάμεσά μας αποτελεί για όλους μας πηγή έμπνευσης και μεγάλης χαράς, καθώς η πατρική σας

καθοδήγηση μας ενισχύει στη διακονία μας στο Ιερό Θυσιαστήριο και μας δίνει δύναμη και ώθηση να συνεχίσουμε τη διακονία μας με ακόμη περισσότερη ταπείνωση, ζήλο και ευλάβεια.

Ας συνεχίσουμε λοιπόν, όλοι μας την διακονία μας στο Ιερό, με περισσότερο ζήλο, ταπείνωση και κυρίως με περισσότερη αγάπη για τον Χριστό και την Εκκλησία Του! Ας μην ξεχνάμε ποτέ και ενώπιον Ποίου στεκόμαστε. Ακόμη και όταν κανείς από τους ανθρώπους δεν βλέπει τον κόπο μας, ο Χριστός γνωρίζει και βλέπει κάθε μικρή μας προσπάθεια. Εύχομαι όλοι μας να αξιωθούμε να ακούσουμε στην φοβερά ημέρα της Κρίσεως τον λόγο του Κυρίου στο βιβλίο της Αποκάλυψης: «Οἶδα τὰ ἔργα σου καὶ τὴν ἀγάπην καὶ τὴν πίστιν καὶ τὴν διακονίαν καὶ τὴν ὑπομονήν σου».

